

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
—
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Ἐκδίδομεν τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Σ. Βουτυρά, Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Λαμβέρτη, διευθύνοντες.

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας, εἰς ὃ ἀποσταλεῖσα ὑπεβλήθη ἡ παρὰ πόδας ἑκκλητικῆς, γεραίρου τὴν ἱερότητα τοῦ διὰ ταύτης ἐπιδιωκόμενου πατριωτικωτάτου σκοποῦ καὶ ἐκθόμως ἐσχόμενον ὑπὲρ τῆς ταχίστης αὐτοῦ πραγματώσεως, ἐντετελείτο ἡμῖν τὴν ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ δημοσιεῖν, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς Ἑταιρείας ἐξυπηρετεῖ τοιαύτην ἱερὰν ὑπόθεσιν ὑποστηρίζον καὶ τοὺς ἑταίρους καὶ ὁπαδοὺς τῶν ἀρχῶν τῆς ὑπὲρ τῶν Πατρῶν Ἀμύνης εὐεργετῇ, καλοῦν αὐτοὺς νὰ συμμετάσχωσι τῆς τιμῆς, ἥτις ὀφείλεται εἰς τοὺς καὶ διὰ τοῦ ἐλάχιστου ἐράνου μέλλοντας νὰ συντελέσωσι πρὸς ἱδρύναι τοῦ κατ' ἐσχόλην μνημείου τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος, εὐγνωμοσύνης καὶ δόξης.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΙΔΡΥΣΙΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐρ' ὑψηλοῦ στυλοβάτου ἔστησεν ἡ ἐλευθέρα Ἑλλάς τοὺς πρώτους τῶν μαρτύρων τῆς θαυμασίας αὐτῆς παλιγγενεσίας, τὸν Ῥήγαν καὶ τὸν Γρηγόριον, καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης βραδείας μὲν, ἀλλ' ἀσφαλοῦς ἀγωνίζεται νὰ συμπληρώσῃ τὰς στήλας καὶ τοὺς ἀνδριάντας τῶν κληροδοτησάντων εἰς ἡμᾶς ἐλευθέραν πατρίδα πρὸς μνημόσυνον μὲν τῆς ἀρετῆς αὐτῶν καὶ φιλοπατρίας, πρὸς διδασκαλίαν δὲ καὶ ὑπόμνησιν τοῦ καθήκοντος τῶν νεωτέρων.

Ἀλλὰ θὰ ἔμμενεν ἀσυμπλήρωτον τὸ ἔργον τῆς εἰς αὐτοὺς δεξιολομένης τιμῆς καὶ ἀτελῆς ἡ μνημόσυνος στήλογραφία, ἂν δὲν συμπαρατάσσετο ἐν αὐτῇ τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ ἐλευτέρου ἑλληνικοῦ βασιλείου εἰς τὰς μορφὰς τῶν πρώτων ἐλευθερωτῶν ὁ ἀνδριάς τοῦ τελευταίου στρατιώτου καὶ ἐσχάτου μάρτυρος τοῦ Βυζαντίου.

Ἰδρύνοντες τὸν ἀνδριάντα Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, τοῦτο μὲν θὰ διατρανώσωμεν τὸν σύνδεσμον τὸν ἀδιασπάστως συνδέοντα τὰς δύο κυριωτάτας διὰ τῶν αἰώνων ἐστίας τῆς ἑλληνικῆς ιδέας, τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν, τοῦτο δὲ θὰ ἐπιδείξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἔθνους σύμπαντος πρὸς τὸν ἡγήτην τῆς φάλαγγος τῶν γενναίων, ἥτις διδάσκει ἡμᾶς οὐ μόνον τὸ νικᾶν, ἀλλὰ καὶ τὸ πίπτειν ὑπὲρ πατρίδος.

Πεποιθήκαμεν, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἐπὶ μόνῃ τῇ ἀκούσματι τοῦ ὀνόματος τοῦ μεγάλου στρατιώτου καὶ μάρτυρος βασιλέως, θέλει πανδήμως συνεισφέρει τὸν ὀβλὸν αὐτοῦ.

Μάρκος Ν. Αραγούνης, πρόεδρος, Ἀδμηάκης Θ. Ζαῦνης, Π. Καλλιγᾶς, Ι. Κουντουριώτης, Σπυρ. Π. Λάμπρος, γραμματεὺς, Αἰών Μ. Μελάς, Ἰωάννης Πεσματζίδης, γλῶσσος, ταμίης, Ἀλέξανδρος Σ. Κ. Ρώμας.

Οἱ ἔραροι γίνονται δεκτοὶ παρὰ τῇ κ. Ἰωάννῃ Πεσματζίδῳ διευθυντῇ τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακῇ Γ'

(Ματθ. ΣΤ'. 22—23).

Κείμενον

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστίν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἀπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται· ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ¹ ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται. Εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον; Οὐδεὶς δύναται διδοῖν κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἐνὰ μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει· ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται, ² καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ Μαρμωῶνι.³ Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν. Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ἡμῶν, τί φάγητε καὶ τί πίντε· μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν, τί ἐνδύσῃθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλείον ἐστὶ τῆς τροφῆς καὶ τοῦ σώματος τοῦ ἐνδύματος; Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν, οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν; Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν⁴ αὐτοῦ πηχυν ἓνα; Καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; Καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει· ⁵ λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ⁶ ὥς ἐν τούτων. Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν,⁷ οὐ πολλῶ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι; Μὴ οὖν μεριμνήσητε, λέγοντες· Τί φάγωμεν ἢ τί πίωμεν, ἢ τί περιβαλώμεθα, πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρήζετε τούτων ἀπάντων. Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.

Σημειώσεις

1) Ὁ φ θ α λ μ ο ν ἐννοεῖ νοῦν. Ἀ π λ ο ὕ ν, ἥτοι ὕγιᾶ, π ο ν η ρ ο ν = βεβλαμμένον. 2) Ἀ ν θ ἔ ε τ α ι θὰ ὑποφέρει, θὰ ἀνεχθῇ. 3) Μ α μ μ ω ν ἄς χαλδαῖστί πλοῦτος. 4) Τὴν ἡλικίαν ἥτοι τὴν ζωὴν. 5) Ν ἡ θ ε ι, κλώθουσιν. 6) Π ε ρ ι ε β ἄ λ ε τ ο ἐνεδύετο. 7) Ἀ μ φ ι ἐ ν ν υ σ ι ν ἐνδύει.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Τοὺς ἀγῶνας τῆς ζωῆς, τὰς προσπάθειας τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πρὸς ἀποκτήσιν εὐτυχίας ὑλικῆς, κα-
νονίζει ἐν τῷ σημερινῷ Εὐαγγελίῳ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν. Ἐργα-
ζόμενος ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ παρόντι βίῳ, ἢ διατελὼν ἐν ἔρ-
γῳ καὶ καταδραπνώμενος ἐν τῇ ἀπολαύσει τῶν ἡδονῶν,
ἐν ἐπιδιώκει, ὑπὲρ ἐνὸς σκοποῦ μοχθεῖ, ὑπὲρ τῆς ἀποκτή-
σεως τῆς εὐδαιμονίας ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆς, Ἀλλ' ἐν ᾧ πι-
στεύει ὅτι διακρατεῖ τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην, βλέπει ἀντ'
αὐτῆς τὴν ἀπογοήτευσιν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, διότι πάντα

ἐκείνα, τὰ ὅποια δύναται νὰ παράσχω αὐτῷ ὁ ὕλικός κόσμος, εἶναι ἀσταθῆ καὶ ἀβέβαια, πρόσκαιρα καὶ φθαρτά, καὶ δὲν δύνανται νὰ ικανοποιήσωσι τὸν ἀτελεύτητον πόθον τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην κρείττονος, καὶ μονιμωτέρας πηγῆς τῆς εὐτυχίας· καὶ τὴν πηγὴν ταύτην ὀφείλει ν' ἀναζητήσῃ οὐχὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν αὐτῷ· καὶ ἡ πηγὴ αὕτη εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐὰν ἡ εὐτυχία πηγάζῃ ὅπως ἐκ τῆς ψυχῆς, τότε ἕκαστος ἡμῶν, ὅποιος δῆποτε καὶ ἂν ᾖ, δύναται νὰ διεκδικήσῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μερίδα τῆς εὐτυχίας, διότι ἕκαστος ἄνθρωπος, πλούσιος ἢ πέννης, σοφός ἢ ἰδιώτης, ἡνθρωπισμένος ἢ βάρβαρος, οἱ πάντες, ἔχουμεν ψυχὴν. Οἱ πάντες δὲν ἔχουμεν πλοῦτη, δὲν ἔχουμεν περιουσίας, δὲν ἔχουμεν οἰκίας, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν οἱ πάντες, ἀλλ' ἔχουμεν οἱ πάντες ψυχὴν. Καὶ ἐὰν ἡ εὐτυχία ἐκεῖθεν πηγάζῃ, εἰς ἡμᾶς ἀπόκειται ν' ἀπολαμβάνωμεν ταύτην.

«Ζητεῖτε πρῶτον, εἶπεν ὁ Κύριος, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν». Αἱ ψυχαὶ ἐν τῇ ἀναζητήσει ταύτῃ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπιδιώκουνσαι τὴν εὐτυχίαν, ἐπιτυγχάνουσι ταύτης κτώμενοι τρεῖς ἀνεκτιμήτους θησαυρούς, τὴν βεβαιότητα, τὴν δύναμιν, τὴν εἰρήνην.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, οἱ ὕλικοί, οἱ ἀριούμενοι πᾶν ὅ,τι ἰδεῖσθες, οἱ ἐπαναπαυόμενοι ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν, ἅτινα παρέχει εἰς αὐτοὺς ὁ ὕλικός κόσμος, βλέπουσι τὰ ἐδάφη ταῦτα ἐφ' ὧν οἰκοδομοῦσι τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν, σαλευόμενα, ἐξαφανιζόμενα καὶ συμπαρασύροντα τὰς ἐλπίδας πάσας, ἐξ ὧν ἀπηρτίετο ἡ εὐτυχία αὐτῶν. Οἱ πάντες πιστεύουσιν ὅτι ἐπερχόμενος ὁ θάνατος, θὰ συνεπαγάγῃ καὶ τὸ τέρμα τῆς εὐτυχίας αὐτῶν· διότι μέλλον δι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει· καὶ ἡ ἀνησυχία αὕτη ἀφαιρεῖ τὴν περισσότεράν καὶ σπουδαιότεράν ἀφορμὴν τῆς εὐτυχίας αὐτῶν, καὶ μεταβάλλει τὸν βίον εἰς ἀληθῆ ἀγωνίαν, βάσανον πραγματικὴν, ἀπογοήτευσιν ἀληθῆ. Ἀλλ' ὁ ἔχων πίστιν εἰς τὸν Θεόν, ὁ μὴ ἔχων μέρος ἐν τῷ θένει, ὡς λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, ἀλλ' ἀποδεχόμενος τὰ ρήματα τοῦ Σωτῆρος, πιστεύει ἀδιστακτικῶς ὅτι ἡ εὐτυχία ἡ ἀληθὴς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐρριζωμένη ἐν τῇ αἰωνιότητι· ὅτι ἵνα αἰσθανθῇ ἀρκούντως ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὸ μέγεθος τῆς εὐτυχίας ἐκείνης τὴν ὁποίαν προσδοκᾷ, δεῖν νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀσφάλειαν γαλήνης καὶ φωτός. Καὶ βαδίζει λοιπὸν ἐν τῇ γῇ ταύτῃ βέβαιος περὶ τοῦ μέλλοντος· καὶ ἐξασφαλίζει ἐπὶ μέλλον τὴν ἀπόκτησιν τῆς εὐτυχίας, ἐπιδιώκων τὴν ἐκτέλεσιν τῶς ἐντολῶν τοῦ Σωτῆρος, αἵτινες συνιστοῦν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἐντολῶν τούτων παράγει ἐν τῷ χριστιανῷ τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν, διότι ἐπαναπαύει τὴν συνείδησιν αὐτοῦ, καὶ προάγει τὴν βεβαιότητα περὶ τοῦ μέλλοντος ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ. Οὕτω ζητῶν πρῶτα πάντα τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, εὐρίσκει σὺν αὐτῇ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν, ἅτινα συνιστῶσι τὴν ἐπὶ γῆς εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ οἱ κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ Σωτῆρος ζητοῦντες πρὸ πάντων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, κτῶνται πρὸς τούτους ἀρετάς, ἡ ἵνα εἴπωμεν ἀπλῶς, δυνάμεις. Αἱ ἀρεταί, αἱ δυνάμεις οὗται, εἶναι ποικίλαι· ἀλλὰ παπὼν ἐξέρχεται μία περὶ ἧς θὰ εἴπωμεν ἐνταῦθα. Ἡ ἀρετὴ ἥτις περιγράφεται κοινῶς: «εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην σου». Ὑπάρχει δημῶδες λόγιον ὅτι κανεὶς δὲν εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην του—Τοῦτο ἀληθές. Ὁ κόσμος σύμπας δὲν εὐχαριστεῖται ἐκ τῆς δεδομένης ἐν ἑκάστῳ ἐξ αὐτῶν τύχης ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας· διακρίνεται λοιπὸν ὑπὸ τοῦ πόθου οὐχὶ μόνον νὰ παρασκευάσῃ ἐαυτὸν τὴν καλυτέραν, —τοῦτο δὲν εἶναι ἀπηγορευμένον— ἀλλὰ καὶ νὰ πλουτήσῃ καὶ εὐτυχήσῃ ἀντὶ πάσης θυσίας ὑπερπνύων τὰ ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας καθωρισμένα αὐτῷ ὅρια.

Ἡ ἐπιθυμία αὕτη διαβιβράσκει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ παράγει ἐν αὐτῷ ἀπερίγραπτον διαρκῆ ὀδύνην, ἥτις δὲν ἐπιτρέπει αὐτῷ ν' ἀπολαύσῃ οὐδενὸς ἀγαθοῦ. Οἱ περὶ αὐτὸν πλέον αὐτοῦ εὐτυχοῦντες ἐπαυξάνουσι τὴν ὀδύνην αὐτοῦ. Οὐδεὶς εὐχαριστεῖται εἰς ὅ,τι ἔχει, βασανίζεται πάντοτε ὑπ' ἐκείνου τὸ ὅποιον δὲν ἔχει. Τοῦτο τὸ ὅποιον δὲν ἔχει φρονεῖ ἕκαστος, ὅτι ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν του· ὅποια φρεναπάτῃ! ὅποια δυστυχία! ὅποια ἀδυναμία! Καὶ ἡ ἀδυναμία αὕτη ἀφαιρεῖ ἀφ' ἡμῶν καὶ ἐν τῇ ἀποκτήσει αὐτῇ πλείστον ἀγαθῶν, τὴν δύναμιν νὰ ζῶμεν εὐτυχῆς.—Ὁ εἰς τὸν Σωτῆρα πιστεύων ἄνθρωπος ἀρκεῖται πάντοτε εἰς ὅ,τι ἔχει, καὶ δοῦναι πάντοτε τὸν Θεόν ἐπὶ τούτῳ. Ἐκ τῆς πίστεως αὐτοῦ εἰς τὸν λόγον τοῦ Σωτῆρος, ὅτι εἰς τὸν ζῶντα πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ πάντα τὰ λοιπὰ προστίθενται, ἀντλεῖ δύναμιν ἱκανὴν νὰ ἀνέχηται ἀγογγύστως τὴν διδομένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τύχην. Καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἀληθείας, ἐπαρκείας, εὐτυχίας, ἡ ζωὴ τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι πολλῶ κρείττων τῆς ζωῆς ἐκείνων, οὗς ὁ Σωτὴρ σήμερον ἀποκαλεῖ:—Τὰ ἔθνη.—Καὶ αἱ ψυχὰ ἐκεῖναι αἵτινες ἀζητοῦσι πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἀποκτιῶσι τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν ἀπολαμβάνουσαι ἐν τῇ ἀναζητήσει ἐκείνῃ σὺν τῇ βεβαιότητι καὶ τῇ δυνάμει καὶ τῇ εἰρήνῃ.

Ὅποια ἡμεῖς ὄντως, ὅποια γαλήνη, ὅποια αὐτοπεποίθησις, γεννᾶται ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς πορείας ταύτης; Τὴν εἰρήνην, τὴν ὁποίαν δυνάμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν ὕψιστην τῆς ψυχῆς, κατακτᾷ, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν, ἐν μέσῳ μάλιστα τῶν μεγχυτέρων ἐναντιοτήτων, ὁ ἔχων οὐ μόνον ἐλπίδα, ἀλλὰ τὴν θέαν αὐτὴν τῶν θείων ἀμοιβῶν.—Βασιλείαν Θεοῦ.—Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ πολλάκις ἐπισκοπούμενη ὑπ' αὐτοῦ ἀποδίδει αὐτῷ ἐν ἀνάγκῃ ἀσυλον ἀσφαλές, προσφυγὴ διανοιγομένη εἰς αὐτὸν ἐν παντὶ διωγμῷ. Ἀγωνίζεται, παλαίει, ἀγωνιᾷ, φθείρεται, ἀναισθητεῖ εἰς τὴν χαράν, μαστίζεται ὑπὸ τῆς λύπης, δὲν ἀπολαμβάνει εἰρήνην οἰκογενειακὴν, δὲν ἔχει ὕπνον, δὲν αἰσθάνεται τὴν ἡδονὴν τροφῆς, ὁ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐπιδιώκων ἐν μόνῃ τῇ ἀποκτιῶσιν τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν.—Τοῦναντίον ἡμεῖς καὶ ἐλπίζον, βέβαιοι περὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, δὲν αἰσθάνεται ποτὲ τρικυμίαν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, οὐδὲ ζάλην, οὐδὲ μάχην, ὁ προτάσσων τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν τὴν κατὰκτησιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ δι' ἔργων ἀγαθῶν.

Μὴ ἀναβάλλωμεν λοιπὸν νὰ θέσωμεν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ Εὐαγγελικὸν κείμενον. «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἵνα ἔχητε οὕτω τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν. Τὴν ὅλην εὐτυχίαν ἐν οὐρανῷ, καὶ μέρος αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς, μέρος ἀνάλογον πρὸς τὰς προσπάθειάς καὶ τὴν πίστιν ὑμῶν.—«Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.» Ἀνυψώσατε τὸ κέντρον τῆς εὐτυχίας ὑμῶν ἀπὸ τῶν ἐπιγείων εἰς τὰ οὐράνια, καὶ τότε θὰ ἔχετε καὶ πάντα τὰ ἐπίγεια ἀγαθά· καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν». Θὰ ἔχητε τὴν πρόσκαιρον εὐτυχίαν, ἀπεκδεχόμενοι τὴν ἀτελεύτητον εὐτυχίαν τῆς Αἰωνιότητος: «Καὶ πάντα προστεθήσεται ὑμῖν».

ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ

5

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

Κοιμὸν ἔχει τὸ ἀνάστημα, ἰσχνὴν ἐκ τῶν ἀλγεινῶν φροντίδων τῆς ψυχῆς, ὑψηλὸν τὸ μέτωπον καὶ εὐρύ—τῆς καθαρότητος τῆς ψυχῆς κάτοπτρον—μεγάλους τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀδρὰν τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, γενναίων διανοημάτων ἔδραν.

Ὁ Ἀκρίτας Διγενῆς, ὁ Ἀχιλλεὺς τῶν μεσαιωνικῶν χρόνων τῆς Ἑλλάδος, ψυχομαχεῖ, ἀλλ' ἀκούων τὴν πρὸ τοῦ

θανάτου ὄραν ἐκείνην ὅτι ἦρος τις ἀκαταπάλαστός προεβῆν, ἀνεπήδησε καὶ κατέβαλεν ἐν μονομαχίᾳ ἐκείνον, τὴν φιλοτιμίαν ἔχων βοηθὸν ζωογόνον θεόν. Καὶ τοῦ Ὑψηλάντου τὸ σῶμα τὸ ἀσθενικὸν ἡ φιλοτιμία καὶ ἡδελψοὶς ὡς βωμὸν μονόλιθον ἀδαιστον καὶ ἀδάμαστον ἐξεργάζετο.

Μετρίφθρον εἶναι εἰς ὑπερβολὴν ὁ ἡγεμονόπαις, ὁ ἀπόγονος τῶν Κομνηνῶν· διότι νομίζει ὅτι ἡ μετριοφροσύνη καὶ ἡ συγκράτησις πρὸς ἀλλήλους τῶν ἐπαναστάντων κατὰ τῆς Τουρκίας ἑλλήνων, ἦθελε συνενώσῃ τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις εἰς τοῦ ἀγῶνος τὴν συντέλειαν.

Κάτω εἰς τὴν εὐρείαν πεδιάδα ὑπὸ βρύων ξηρῶν κεκαλυμμένην, τὴν ὁποίαν τοῦ Ἰουλίου καταφύγει ὁ ἥλιος, ὁρῶς γιγαντόσωμος ἀπλώνει τοὺς κλάδους αὐτῆς τοὺς πυκνοφύλλους, τοὺς διδουροδέτους. Οὐδεὶς καλλιέργει αὐτήν, οὐδεὶς ῥίπτει εἰς τὴν ῥίζαν τῆς δροσερῶν ὕδαρ· καὶ ὅμως εὐμενὴς παρέχει τὴν σκιάν τῆς εἰς τὸν λιποψυχοῦντα ἐκ τοῦ καύματος διαβάτην. Ὁ Ὑψηλάντης ὁ Δημήτριος, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Γενικοῦ ἐπιτρόπου τῆς Ἀρχῆς τῶν Φιλικῶν, καὶ ἂν ἀφαιρεῖται τὴν ἀρχιστρατηγίαν, πάντα ἀνέχεται ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα ὁ συνετός, καὶ ἂν παραγωνίζεται, κατὰ τῆς κρυερᾶς ἀδιαφορίας φέρεται ὁ Ἑλλήν ὁ ἀγνός τὸ θάλλον καὶ ζωοποιὸν πύρ, ὅπερ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ἐλευθερίας ἵναψαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, οἱ γονεῖς, ὁ παππὸς αὐτοῦ ὁ ἐδνομάρτυς Ἀλέξανδρος.

Ἀκτίνες ἡλίου ἀμύανται εἶναι ἡ ἀπὸ τῆς ψυχῆς του ἐκλάμπουσα φιλοπατρία. Πλείστοι ἐν μέσῳ τῆς λαίλαπτος τῆς ἐπαναστάσεως ὑπ' ἄλλου κλυδωνίζονται λυσσομένης δαίμονος, τῆς φρενολαβοῦς φιλαρχίας· ἀλλ' ὁ γενναῖος, ἐν ᾧ ἀσθμονημένος κάπνισ θρηνηεῖ, ἀναπνέει φαιδρὸς καὶ στήναι μὲν τὴν σημαίαν του πλῆσιέστατα τῆς Τριπόλεως πολιορκουμένης, ἀπρὸς τὸ παλαιόκαστρον τοῦ Ἀργους καταλαμβάνει κατὰ τοῦ Δράμαλι καὶ τὸν αὐλόγουρον τῶν Μύλων κατὰ τοῦ Ἰβράημ καὶ ἀγγελοὺς ἀλάθου ἐν Ἀγίῳ Σώστῃ καὶ κατὰ τὸ Ἀγινόρι εἶναι ὁ φιλοκινδυνάτος.

Ἀν πολιτικῷ ἀνδρὶ εἶχε διάνοιαν ὑπέροχον, τοῦ στρατηλάτου ἂν εἶχεν ἐν τῇ ψυχῇ τὸ δαιμόνιον, τότε ὁ χρηστός, ὁ ἀκαίδολεutos ἀπὸ φιλοχρηματίαν τὸν ἀγῶνα τηρῶν πολίτης, ὁ φιλόπλις στρατιώτης, ὁ ἀνδρείος καὶ ρυθικινδυνος Ἑλλήν, ὁ εὐκλεὲς νικητὴς τῆς Πέτρας θὰ καθίστατο Οὐάσιγκτον, Ἀλέξιος Κομνηνός.

ΤΑ ΔΥΟ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ

Εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ζοῦν μακρὰν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀγνοοῦν τὰ καθ' ἡμᾶς, θὰ φανῇ ἴσως παράδοξος ἡ σύναψις τῶν ζητημάτων τούτων· ἀλλ' ὅσοι παρακολουθοῦν τὸν βίον τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, δὲν θὰ ἀρνηθῶν ὅτι μεγάλα ὁμοιότητες ὑπάρχουν μεταξὺ αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ πιθανὸν ἡ συνεξέτασις καὶ παραβολὴ τούτων νὰ ἐπιτύχῃ ὀλίγον φῶς ἐπὶ τὸ γλωσσικὸν λεγόμενον ζήτημα, ἄς ἐξετάσωμεν αὐτὰ ὁμοῦ.

Πικρατρεῖται ὅτι πάντες οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες παρ' ἡμῖν ὁμολογοῦν καὶ ἐν τῇ Βουλῇ ἐπισήμως καὶ ἐκτὸς αὐτῆς ὅτι μόνον διὰ Βασιλέως καὶ μάλιστα Βασιλέως συνταγματικῷ δύναται καὶ πρέπει νὰ κυβερνηθῇ ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Καὶ ἡ καθολικὴ συμφωνία πάντων τούτων, οἱ ὅποιοι σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ διαφωνοῦν, σημαίνει προδήλως ὅτι ἡ τοιαύτη Βασιλεία εἶναι τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν βίου ἀναγκαῖον καὶ ἀναπόσπαστον στοιχεῖον, ὅτι ταύτην ἐπέβαλεν εἰς ἡμᾶς ἡ ἱστορία ἡμῶν, καὶ ὅτι οὔτε δυνάμεθα οὔτε ὀφείλομεν νὰ μετακινήσωμεν αὐτήν, ἂν μὴ θέλωμεν νὰ ἐπισύρωμεν ἀνεπακωνθήτους συμφωνίας πάντων τούτων, ὅτι τὴν πατρίδα. Ἀλλὰ τὸ γεγονός τοῦτο τὸ ὅποιον αἰσθανόμεθα ἡμεῖς ἐδῶ ὅλοι καὶ τὸ ὅποιον προθύμως ὁμολογοῦμεν, δὲν τὸ ἡξέμερον ὡς φαίνεται ὁμοίως καὶ δὲν τὸ ἀναγνωρίζουν ὀλίγοι τινες Ἕλληνες μακρὰν τῆς Ἑλλάδος ζῶντες, διὸ κατηγοροῦν μὲν τὸν πολιτικόν

μας βίον πολλὰ καὶ μεγάλα, προτείνουν δὲ διάφορα μέσα θεραπείας, τῶν ὁποίων τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν καὶ χρησιμότητα μόνος ὁ καλὸς θεὸς ἡμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ.

Τὸ αὐτὸ πικρατρεῖται καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν: πᾶσα ἡ πολιτεία, πᾶσα ἡ Ἑκκλησία, πάντες οἱ λόγοι εἶναι σύμφωνοι εἰς τὴν χρῆσιν αὐτῇ. Καὶ ἡ Βουλὴ ἐπισήμως πέρυσι καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ ἔθνος ὅλον ἐταράχθη ὅτε ἔμαθον, ὅτι συνέβαινον ἄτοπα καὶ ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ. Οὐδεμίαν δὲ ἀμυβόλιαν, ὅτι ἡ συμφωνία πάντων ταύτων, οἱ ὅποιοι διευθύνουσι τὸ Κράτος, τὴν Ἑκκλησίαν, τὸν Τύπον, οἱ ὅποιοι ἀποπέμνουν τὴν δικαιοσύνην, οἱ ὅποιοι διδάσκουν εἰς τὰ σχολεῖα, ἡ συμφωνία, λέγω, ὅλων τούτων σημαίνει ὅτι ὁ τοιοῦτος τύπος τοῦ γραπτοῦ ἡμῶν λόγου εἶναι ἱστορικὴ ἀνάγκη, ἥτοι ἐπεβλήθη εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἱστορίας ἡμῶν, καὶ οὔτε ἡμποροῦμεν οὔτε πρέπει νὰ ἀνατρέψωμεν αὐτόν, ἐκτίς ἂν ἀδιαφορῶμεν καθ' ὅλοκληρίαν περὶ τῆς εὐτυχίας ἡ δυστυχίας τῆς πατρίδος μας. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἱστορικὴν ταύτην ἀνάγκην δὲν θέλουν νὰ ὁμολογήσουν. Ὀλίγοι τινες καὶ μάλιστα δύο τρεῖς ζῶντες ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἂν καὶ σαφέστατα πρὸ ἐτῶν ἀπεδείχθη. Διὰ τοῦτο δὲ ἀνακαμβάνουν νὰ κατηγοροῦν πάσῃ δυνάμει καὶ χλευάζουν ὅτι ὑπὸ τῆς ἱστορίας ὀδηγούμενοι ἔπλασαν καὶ ἐκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς οἱ πειωτισμένοι Ἕλληνες τὸν παρελθούσων γενεῶν, νὰ μᾶς προτείνουν δὲ ἄλλοι ἄλλα φάρμακα καὶ θεραπείας, τῶν ὁποίων τὴν ἐνέργειαν ἐδοκιμάσαμεν ἀτυχῶς καὶ εἶδομεν πάντες εἰς τὴν ὁδὸν Κορᾶ.

Καὶ ὅμως οἱ αἰεὶ ἡττοὶ διδάσκαλοι τοῦ Γένους καὶ οἱ λοιποὶ λόγοι ὅσοι ἀπὸ 15^{ου} περίου ἐτῶν διεμύρρωσαν καὶ παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς τὸν γραπτὸν ἡμῶν λόγον τοιοῦτον ὅποιος εἶναι, δὲν ἤλθον ἐπ' αὐτὸν ἀνεξετάστως καὶ ἀβασανίστως. Ὅπως τοῦναντίον κατὰ πάντας τοὺς χρόνους ὑπῆρχον ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι μὴ πολλὰ τέχνην καὶ δύναμιν ὑπεστήριζον τὴν χρῆσιν τῆς ἀρχαίας, καὶ ἄλλοι οἱ ὅποιοι με περισσότεραν ἐκμολὴ ἐπιμολὴν συνίσταν τὴν χρῆσιν ἑλλήνων, ἀπλῆς δημοτικῆς λεγόμενης γλώσσης. Ἀλλ' ἂν καὶ ἐκατέρωθεν τοσοῦτος ἐγίνετο θόρυβος καὶ τοσαῦται ἀπευθύνοντο ἐπικλήτεα, τὸ ἔθνος ἐτάρατῃ ἑλλήν, μέσση ὁδῶν, δηλ. οὔτε τὴν ἀρχαίαν οὔτε τὴν νεωτέραν ἀκρατον κατεστήτην ὄργανον τῆς ἀνεγεννήσεώς τοῦ, ἀλλὰ μεικτόν τινα τύπον ἐκ νέων καὶ ἀρχαίων στοιχείων, ὅπως τότε ἡ παιδεία του, ἡ Ἑκκλησία του, ἡ κατὰστάσις του ἐν γένει ὠδήγουν αὐτό. Λοιπὸν αὐτὸ τοῦτο ὅτι ἡ γραφομένη γλῶσσα ἡμῶν ἐν μέσῳ τοσοῦτων ἀγῶνων ἔλαβε τοιαύτην καὶ ὅχι ἄλλην φάσιν, ἡμῶν, νομίζω, καὶ ἀρκεῖ νὰ διδάξῃ ἐκείνους οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ διδάσκωνται ἐκ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν ἀνθρωπίνως νὰ γίνῃ ἄλλο τι ἢ αὐτὸ ὅπου ἐγίνεν. Ἀλλὰ τότε ἐρωτᾷ πάντα λογικὸν ἄνθρωπον, εἶναι δὲ αἰον, εἶναι εὐσεβὲς νὰ ψέγωνται οἱ ἄνδρες ἐκείνοι, διότι ἐκ αὐτῶν ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἡ ἱστορία τοῦ ἔθνους ἐπέβαλεν εἰς αὐτοὺς νὰ κάμουν; Εἶναι δίκαιον νὰ ἐπαναλαμβάνωνται σήμερον κατὰ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ὅσα κατὰ τῶν ὁπαδῶν τῆς ἀρχαίας ἔλεγον τότε οἱ δημοτικοί; εἶναι δίκαιον νὰ δημευσθῶνται σήμερον ἐν τῇ ἐθνοφρεστωτάτῃ ἄλλως Βιβλιοθήκῃ Μαρμαρῆς λόγοι τοιοῦτοι οἷον αἱ διδάσκαλοι (εἰ σύγχρονοι τοῦ Σολωμοῦ, δηλ. ὁ Κορᾶς, ὁ Μουστοξύδης, ὁ Γεννάδιος, ὁ Κ. Οἰκονόμος κ.λ.π.) προσπαθοῦν νὰ τυφλώσουν τὸ Γένος; ὅτι οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ διδάσκαλοι ἐκείνοι εἰργάζοντο ὁμοίως; (γιατὶ γὰρ μὲ εἶναι ὅμοιοι καὶ οἱ δύο). Καὶ ὅμως ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα λέγονται καὶ δημοσιεύονται καθ' ἐκάστην!

Εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς τὴν κατηγορεῖ τοὺς γενναίους ἀγωνιστὰς τοῦ 1821 ὅτι, ἀφοῦ ἡλευθέρωσαν τὴν Ἑλλάδα, δὲν

ίδρυσαν ἐν αὐτῇ τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα, ὅπως λ. χ. ἔκαμαν οἱ κάτοικοι τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ὅτε ἀπῆλλαξαν τὴν χώραν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Ἀγγλικῆς κυριαρχίας. Ἀλλ' ἂν τοιαύτη κατηγορία κατὰ τῶν ἡρωικῶν ἐκείνων Ἑλλήνων εἶναι ἄδικος καὶ γελοία, ἐπ' ἴσης πρέπει νὰ θεωρῆται ἄδικος καὶ γελοία πᾶσα κατηγορία κατὰ τῶν λογίων Ἑλλήνων τῶν παρελθουσῶν γενεῶν, ὅτι δὲν ἔκοψαν τὸ γλωσσικὸν ἔνδυμα τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν νεώτερον τῶν Παρισίων συρμόν. Παρὰ τῶν ἀνθρώπων, λέγει ὁ ἀοίδιμος Κοραΐς, δίκαιον εἶναι ν' ἀπειτῇ τις μόνον τόσα ὅσα οἱ χρόνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἔζησαν καὶ αἱ σύγχρονοι περιστάσεις τοὺς ἐπέτρεψαν νὰ κάμουν, περισσότερα δὲ ὄχι. Κατὰ ταῦτα δὲ κρινόμενοι οὐτε οἱ γενναῖοι ἀγωνισταὶ οὐτε οἱ φιλοπάτριδες λόγοι ἡμιποροῦσαν νὰ πράξουν ἄλλο τι ἢ ὅτι ἐπραξαν· ἡμεῖς δὲ μόνον ἀτίθον εὐγνωμοσύνην ὀφείλομεν πρὸς ἐκείνους διὰ ταῦτα.

Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΗΘΙΚΗ

Διδάγματα ἐκ Γαλλίας.

Ἐπὶ τῇ ἀνακινήσει τοῦ ἐκκρεμοῦς ἔτι παρ' ἡμῖν καὶ ἀλύτου ζητήματος τῆς δημοσίας ἠθικῆς ἐπικαίρον κρίνομεν ν' ἀρυσθῶμεν, προκειμένου περὶ τῆς ἐξ ἀπαγορευθέντων τινῶν κινηματογράφων διαχωρένης ἀνηθικότητος, διδάγματα τινὰ ἐξ αὐτῆς τῆς Γαλλίας, τοῦ τόπου τῆς παραγωγῆς αὐτῶν.

Ἐὰν, κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν πρὸς παιγνιώδη δικαιολογίαν φράσιν, αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς τοὺς Παρισίους κατενοήθη ἐν τούτοις καὶ ἐκεῖ, ὅπως καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πρωτεύουσιν ἢ ὁλεθρία τῶν ρυπαρογραφημάτων ἐπίδρασις ἐπὶ τῶν δημοσίων ἠθῶν καὶ βραδέως μὲν ἴσως ἄλλ' ἀσφαλῶς ἐξεγείρεται ὁ νόμος ὅπως πατάξῃ τοὺς διαφθορεῖς.

Πρὸς περιστολὴν τῶν κατὰ τῆς αἰδοῦς προσβολῶν καὶ τῶν ἄλλων ἠθικῶν πλημμελημάτων ὑφίστατο μὲν ἀπὸ τοῦ 1882 νόμος ἀφορῶν τὴν φανεράν ἐκθεσιν, ἐκποίησιν καὶ κυκλοφορίαν τῶν ἀνηθικῶν δημοσιευμάτων. Ὁ νόμος ἐν τούτοις ἐκεῖνος ἔσχε τὴν τύχην τοῦ κατὰ τῶν ἐμπροσθῶν ἡμετέρου. Διὰ τὴν αὐστηρότητα αὐτοῦ εἶχε καταστῆ ἀνεφάρμοστος καὶ περιπεσὼν εἰς πλήρη ἀχρησίαν ἀφῆκε τὰ ἀτιμώρητα πλημμελήματα οὐ μόνον νὰ ὑψῶν θρασείαν καὶ ἀναιδῆ τὴν κεφαλὴν ἐν Γαλλίᾳ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκσφενδονίζωσι τὸ δηλητήριον τῶν πενταχοῦ, ὅπου ἡ ἐπίδρασις τῆς Γαλλίας ἐξησκέιτο ἄλλοτε εὐεργετική.

Ἐὰν διὰ τὴν ἐνεστῶσαν Γαλλίαν ὑπέρμετρος ᾖτο ἴσως ἡ αὐστηρότης τοῦ νόμου τοῦ 1882, τιμωροῦντος διὰ προστίμου ἐκ φρ. 100—5,000 τοὺς αὐτουργοὺς τῶν τοιούτων

κατὰ τῶν ἠθῶν προσβολῶν, πρὸς δε διὰ φυλακίσεως μέχρι 2 ἐτῶν καὶ δι' ἀποστερήσεως ἰσοβίου τοῦ ἐκλογικοῦ αὐτῶν δικαιώματος, διὰ τὴν ἐνεστῶσαν Ἑλλάδα, εὐχῆς ἔργον θὰ ᾗτο ἡ μίμησις ἐνός ἐτι Γαλλικοῦ παραδείγματος, μιᾶς ἐτι πράξεως Γαλλικῆς προελεύσεως. Τοῦ νόμου τούτου.

Ἀλλ' ἂν καὶ παρ' ἡμῖν ἤθελε φανῇ ὑπέρμετρος ἡ τοιαύτη τοῦ νόμου αὐστηρότης, ἃς εἰσῆγετο τοῦλάχιστον ἡ ἐπὶ τὸ μετριώτερον τροποποίησις αὐτοῦ, οἷα ἐκρίθη ἐπεῖγον νὰ ψηφισθῇ ὑπὸ τῆς Γαλλ. Γερουσίας πρὸς τινῶν ἐδδομάδων πρὸς περιστολὴν τῆς ἐκτραχηλισθείσης ἐκεῖ κκορηθείας.

Ἰδοὺ αἱ νέαι διατάξεις.

Ἄρθρον 1ον

Τιμωρεῖται διὰ προστίμου 10 μέχρι 15 φράγκων καὶ φυλακίσεως πέντε ἡμερῶν πᾶς ὅστις πωλεῖ, ἐκθέτει, τοιχοκολλᾷ ἢ διανέμει ἐπὶ τῆς δημοσίας οδοῦ ἢ εἰς δημοσίας συναθροίσεις ἐντυπα, τοιχοκολλήματα, σχεδιάσματα, εἰκόνας, ἐμβλήματα καὶ πᾶν ἄλλο δημοσίευμα χαρακτηρὸς ἀνηθικοῦ καὶ προσβάλλοντος τὰ δημόσια ἥθη.

Οἱ διευθυνταί, ὑπεύθυνοι, τυπογράφοι καὶ συγγραφεῖς αὐτῶν καταδικάζονται ὡς συνένοχοι.

Τῶν ἐν λόγῳ ἀσέμνων δημοσιευμάτων ἐνεργεῖται κατάσχεσις, αἱ δὲ τοιχοκολλήσεις αὐτῶν ἀποσπῶνται.

Ἐν ὑποτροπῇ ἐντὸς δώδεκα μηνῶν μετὰ τὴν καταδίκην, ὁ κατηγορούμενος ἐνάγεται εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον καὶ ἐφαρμόζονται κατ' αὐτοῦ αἱ ὑπὸ τοῦ δευτέρου ἄρθρου δριζύμεναι ποιναί.

Ἄρθρον 2ον

Τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως ἐνός μηνὸς μέχρι δύο ἐτῶν καὶ προστίμου 100 μέχρι 5000 φράγκων πᾶς ὁ ὑβρίζων τὰ χρηστὰ ἥθη διὰ τῆς πωλήσεως, τῆς προφορᾶς, τῆς ἐκθέσεως, τῆς τοιχοκολλήσεως ἢ τῆς διανομῆς ἐπὶ τῆς δημοσίας οδοῦ καὶ ἐπὶ τῶν δημοσίων τόπων δημοσιευμάτων ὁμοίων πρὸς τὰ ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμενα, ὅσκις προηγείται καταδίκη τοῦ ἀναγομένου διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἐντὸς δώδεκα μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς.

Τὴν μελέτην τῶν νέων τούτων διατάξεων τοῦ Γαλλικοῦ νόμου ὑποβάλλωμεν εὐσεβάστως πρὸς τε τοὺς συμμεριζομένους τὰς ἐν γένει σκέψεις ἡμῶν, καὶ τοὺς τυχόν ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτους, τοὺς τὰ πάντα ἐξαφῶντας ἐκ τῶν ζενοικῶν μιμήσεων καὶ δὴ τῶν ἐκ Γαλλικῆς προελεύσεως.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Ἀωρεαὶ πρὸς τὴν Ἑταιρείαν

Οἱ ἐν Λονδίῳ, κ. κ. Σπυρ. καὶ Ἰωάν. Ν. Δαμβέργης ἀπέστειλαν ὑπὲρ τῶν Πατριῶν φρ. χρ. ἑκατὸν.

Ὁ ἐν Καίρῳ κ. Βασ. Ἰ. Καλλιάρκος ἀπέστειλε δρ. δέκα.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Σπ. Χ. Κ. Κέρκυραν καὶ Δημ. Ἀθ. Π. Ἀλίσσον. Ἀπεστάλησαν. Διὲν ἡδυνήθημεν νὰ περιλάβωμεν δύο ἐξαντληθέντας ἀριθμούς. Ἐὰν ἀνατυπωθῶσιν θὰ τὸ ἀναγγείλωμεν.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἑθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου καὶ συντασσόμενον ὑπὸ τῶν διασημοτέρων νομισματολόγων τῆς Εὐρώπης. Εἶναι ὁ ἀριστος ὁδηγὸς τῶν καταρτιζόντων συλλογὰς ἀρχαίων νομισμάτων.

Συνδρομὴ ἑτησία δρ. 30. Ἐξωτερ. φρ. χρ. 20.

Πληροφορίαι παρὰ τῷ κ. Στεφάνῳ ἐν τῷ Ἑθν. Νομισματικῷ Μουσείῳ.

Π. Ε. ΚΕΛΑΤΙΔΗΣ

Καλλιτέχνης Χαράκτας

Σφραγίδες, Μονογράμματα, Συμπλέγματα, Μετάλλια, Νομισματοδότημα.

Ὁδ. Βουλῆς 6.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

Τ. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Λεξικά καὶ ξεναὶ γλῶσσαι

Πλῆρες Πρακτικὸν σύστημα πρὸς ἐκμάθησιν ξένων γλωσσῶν

ΓΕ ΜΑΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Λεξικὸν Γερμανοελληνικὸν

ὑπὸ Α. Ν. Γιάνναρη 41.—

Λεξικὸν Ἑλληνογερμανικὸν

Ρ. Α. Ρουσσοῦλου 43.—

Γερμανικὴ μεθόδος

Otto-Σακελλαρίου 5.50

Κλεῖς τῆς Γερμαν. μεθόδου

Otto-Σακελλαρίου 1.50

Ἑλληνογερμανικοὶ διάλογοι

ὑπὸ Α. Μανάρη 2.—

ΝΕΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΠΛΑΚΕΣ

LUMIERE

Τὸ παγκοσμίου φήμης ἐργοστάσιον φωτογραφικῶν πλακῶν Lumiere et fils κατασκεύασαν ἐσχάτως νέας πλάκας με ἐτικέταν χρώματος λιλά, τριπλασίας ταχύτητος τῶν μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει με ἐτικέταν κυανῇ, καταλλήλους δι' instantanéés ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ.

Ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ ἀνωτέρου ἐργοστασίου, ἔχομεν παρακαταθήκην ὅλων τῶν μεγεθῶν καὶ τοῦ χάρτου, προσφάτου ἀποστολῆς πάντοτε, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης καταναλώσεως. Αἱ παραγγελίαι τῶν Ἑπαρχιῶν ἐκτελοῦνται τάχιστα.

ΠΑΛΛΑΔΗΣ καὶ ΚΟΤΖΙΑΣ